

IŠPAŽINTIS IR DVASINĖ VADOVYBĖ

/ 58 /

Kada kalbame apie išpažintį, daugumas tikinčiųjų apie jį galvoja taip apie priemonę nuodėmoms panaikinti. Dėl to jos eina tik iš bėdos, kad jau taip reikia, ir baisiausiai bijo, kad negaus išrišimo. Tik taip suprasta atgailos sakramento paskirtis labai susiaurėja ir, kai žmonės apsilieidę, ji beveik prilygsta nuliui, nes tamso paprasčiausiu formalumu. Mano giliu įsitikinimu, didžioji dauguma velykinių ar šiaip retų išpažinčių, išskyrus tuos atvejus, kada žmogus pats jau priejo išvados, jo išpažintis jam būtina ir dėl to nuoširdiai ją atlieka, kad ir po ilgos neįjimo tarpo, yra nuvertingos išpažintys, jeigu jau ne-skeityti, kad šventvagiškos. Jos tiems žmonėms jau beveik neduoda jokios naudos. O esminis atgailoje dalykas yra žmogaus gyvenimo pagerinimas. Ir tas pagerinimas turi įvykti pirmoje eilėje per išpažintį. Atgaila nėra tai koks išorinis dalykas, priešingai. Ji yra grynai vidinis žmogaus sielos dalykas. Juk tai yra savęs pakeitimas iš blogo į gerą, atsiskaitymas iki tol daryto blogio. O šitas dalykas mus jau veda į žmogaus tobulėjimą bendrai. Kad išpažintis yra glaudžiai susijusi su žmogaus dvasiniu tobulėjimu. Drauge su tuo ji yra pati geriausia vieta tam tobulėjimui reikšintis. Čia ir iškyla galimybės išpažintį panaudoti, ne tik savo nuodėmoms panaikinti, bet ir save pagerinti, nes čia prieinamas, labai arti dvasinio gyvenimo teoretikas ir praktikas – nuodėmklasius. Dėl to manau labai naudinga iš čia išgirsti ir keletą žodžių apie tai, kaip išpažintį panaudoti savęs tobulinimui. Ypač tai aktualu turėtų būti joms, pamaldiosios moterys ir mergaitės, kurios netgi tikrų

mažų nuodėmių nebepadarote, o išpažinties einate dažnai. Kad ji jums nepasikytų irgi tik formalumu be dvasinės naudos, reiktų pagalvoti, kaip daugiau iš jos būtų galima išgauti.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Ar nemažą savo kunigavimo laiką esu pastebėjęs, jog dažnai einančios išpažinties moterys ar vyrai, kurį laiką jos paėję dažniau, vėliau liaunasi beeję, jeigu taip galima išsireikšti, išpažinties, tai yra eję savaitėmis, ima eiti mėnesiais ir rečiau. O kas to nepadarė, pradeda nuobodžiauti ir skystis, kad "nebesurenda" savo nuodėmių dažnoms išpažintims. O kai į išpažintį žiūrina kaip į nuodėmių naikino mašiną, o jų jau nebena, tai nebemato prasmės ir bemelti tą patį. Ir jeigu nuo tokio malimo dar neatsisako, tai vis dėl to, kad jau "tokia tverka" eiti dažnai išpažinties, jei nori dažnai eiti Komunijos.

Iš kitos pusės taip pat pastebėjau, kaip pamėginant ką nors daugiau su tais žmonėmis padaryti, iš karto nusigąsta ir nueina pas tokį nuodėmklausį, kuris taip pat, kaip jie pasitenkina, kad ir smulkių jų nuodėmių malimu, tai yra - reikia, nereikia tokių išpažinčių klausyti ir devinėti išrišimus iš ... nieko.

Kas nenori būti blogai suprasta "davatka" rpienčių, škappierių, turėjimu bažnyčioje pamaldžiaja ar pamaldžiuoju, o save tobulinančiaja asmenybe, tam labai patartina į išpažintį pasižiūrėti kiek kitu požiūriu ir jos pagalba pasilypėti dar aukščiau, o ne vien džiaugtis tik tuo, kad jau nieko neužmaši, nepavagi ir nepaleistuvauji. Neturėti padaryto blogio, tai dar nereikia būti geru. Šitai turėtų atsiminti ir įsidėmėti visi ir visos, kurie savo nuodėmių kaip ir atsikratę ar tai dėl to, kad patys ar pačios taip padarė, kad jau nebegali nuodėmės padaryti dėl kokių nors

aplinkybių. Be nuodėmių, kurioms reikalingas nuodėmklausio išrišimas, jokios asmenybės turi dar begales ydų ydelių, dėl kurių ir jų pamaldumas yra šijuokiamas ar net ir atstumia kitas nuo šventų dalykų, kurie apie juos neturi supratimo ir meno, kad šventumas tai mūsų pamaldžių moterų blogas davattikiškumas. Kas jau iki tol dėjo, turėtų pagalvoti, kaip pasinaudoti išpažintimi tiems savo silpnumams sutvarkyti. O čia jau daug subtilumais, plonesnėmis dalykėmis, negu aborto nepadaryti, ko nors nepavogti, su kuo nors nesusimūsti, nepaleistuvauti, negirtuokliauti ir pan. Čia jau reikia daug geresnio savęs pažinimo ar geresnio apie save informavimo. Čia jau reikia aiškaus savęs tobulinimo – plano ir savo iniciatyvos. Jeigu nuodėmklausis gali ką padėti, kaip jam pasisakoma, kad gyvename konkubinate, ar nusidėta paleistavystė, ar pasigerimu, ar kokiu kita neteislybe padaryta, nes jam iš karto viskas aišku, jeigu penitento nemelnota, tai čia be gero savęs perstatymo nuodėmklausis čia nič nieko ga negalės pasakyti, nes jam jis nič nieko daugiau apie tave nežinos, kaip tik tai, kad per tą savaitę nieko nepasamegėi, ar kam nors oškos nepavogėi.

Jeigu žmogus ir ydų neturėtų, taikunigas nieko negali per save žinoti, jeigu prie klausyklos langelio tylima. Čia ir iškyla reikalingas su kunigu klausykoje užvesti visai kitą kalbą, negu tik apie sunkias nuodėmes, parodyti save tokį, koks esi ir pasisakyti ko nori. Čia reikia jau pačiam galvoti, planuoti ir daryti, o kunigas jau pasilieka ne kaip išrišėjas, o kaip bešališkas patarėjas, mokytojas, padejėjas. Suprantama, jis nič nieko iš tų savo pareigų tuo atvilgiu negalės daryti, jeigu tu nieko jam nepasakysi ir nieko, svarbiausio, neveiksi. Bet šitė veiklumo daugelis ir pasibaido, jeigu atsiranda toks nuodėmklausis, kuris pats nori išjudinti penitentą, kuris jau

išlipo iš savo nuodėmių klanų. Jis iš ten išlipo ir nebenori lipti aukščiau, nors ir gautų tai padaryti.

XXXXXXXXXXXXXX

Visiems jums geros valios mano klausytojams ir klausytojoms aš čia noriu patarti štai ką. Pirmausia išpažintimi pasinaudokite savo pagerinimui. Nemanykite, jog jau esate geri, kad nebederote sunkių nuodėmių. Reikia tikro, pozityvaus gerumo, o ne vien tik natūralio blogumo. Reikia, kad jūs pasidarytumėt ir kantrūs, ir nuolankūs, ir mandagūs, ir labiau susivaldą, ir išgyti daugiau artimo ir Dievo meilės. Žodžiu, čia dirva vė galo, be krašto. Tad pradėkite nuo to. Pirmą pasirinkite kokį dalyką, kuriame norite pagerėti. Sakysime, stydžiau melskitės, kai meldžiatės čia ar namie. O tame dalyke save ir prisikišūrekitė. Rytą pratękite, kur jums teks tą daryti, vakare patikrinkite kaip jums pavyko. Tai nelengvas dalykas, bet kas nori save matyti tik gerą ir tobulą, suprasdama, kad pats sau turta krauna, kurio niekas nestims, galima ir tai daryti save prisiversti. Kai ateinate išpažinties pasisakykite savo nuodėmklausiniui, ką jūs čia darote, kaip jums pavyksta ar nepavyksta, kokias priemones jūs vartojate tam savo nusistatymui įgyvendinti ir pan. Čia ir pasirodys, jog jūsų nuodėmklausia gali tikrai ir kam kitam, negu tik duoti išrašimą iš nuodėmių, kurių jūs jau nebederote. Ir jeigu jūs tikrai susiūdomausite antgamtine savo verte, jums tams tas darbas nebus nei nuobodus, nei įkyrus. Juk kiek čia galimybių. O kilniais, šventais mes kiekvienas norime būti ir trokštame, kad tokiais mus Dievas padarytų. Tačiau tas pasidaro tik su mūsų prisidėjimu. O tas prisidėjimas čia ir įvyks su labai patogia savo pašventinimo priemone, jūsų išpažintimi. Ir jeigu jūs to

nesugalvotumėte padaryti, nenusigąskite, jeigu užlipsite tada ant tokio nuodėmklaučio, kuris pats jus į tai paskatins ir kai ko pareikalaus iš jūsų daugiau, negu iki šiol kiti reikalavo, tai yra, tik būti nieko neužmąšus ir nepasidarius visose ištvirkėle ar vagimi.

Vieną kartą, mums klierikams, kalbėjo vyskupas Būčys ir jis labai teigiamai atsiliepė apie tokias pamaldžias moteris, kaip jūs. Jis tada pasipiktinęs pasakė prieš tuos kunigus, kurie su pašaipą jus vadina nieko nenaudingomis davetkomis ir nenori jums padėti netgi išpažintyse. Jis tada atkreipė mūsų dėmesį į tokių pamaldžių moterų didelį norą būti geromis ir nemažias pastangas tokiomis tapti. Tik jis tada pastebėjo, kad labai maža tėra žinių, kurių niekas jums nesiteikia duoti. Kada aš tiek daug metų pakunigavau, pats įsitikinau, jog vyskupas sake tiesą. Tačiau, deje, kiek kartų aš esu pamėginęs jums padėti pakilti aukščiau iš to jų pamilto ir kitų pajuokiamo davetkiškumo man ne visada pavykda. Jos bijojo žengti sekantį žingsnį į tobulumą.

Aš manau, jog pamaldžiosios asmenybės bus iš drąsesniųjų kategorijos ir nenusigąs to žingsnio, kuris yra išpažinties panaudojimas ne vien tik nuodėmams atleisti, bet ir savo dvasinei vadovybei. Amen.

1968.2.16.